Szakonyi Károly

„Ha nem játszhatom el Júliát, eljátszom a dajkát”

Tábori Nóra

Ahogy bejött a kórterembe, csoszogva, nehéz járással, kezében partvissal, méltatlankodva az állapotok miatt, ahogy csapkodta a linóleum padlót meg a mosdót a felmosóronggyal, ahogy odaszólt a betegeknek, meg ahogy mondta, azon a kissé rekedtes hangján, kelletlenül, hogy *mittomén hol a főorvos!...* meg amikor gumikesztyűs kézzel szívességből megsózta az ízetlen kórházi ebédet az egyik páciensnek – Tábori Nóra feledhetetlen alakítása volt Gyurkovics Tibor *Nagyvizit* című drámájában a Pesti Színházban. Briliáns alakítást láttunk a táncosnőből, szubrettből lett csodálatos tehetségű jellemszínésztől.

1928 június 15-én született Temesváron. Tíz éves volt, amikor Magyarországra költöztek. A Suba Eleonóra nevű kislány az édesanyja vezetéknevét választotta, amikor az ortopédus ajánlatára, hogy javítson járásán, táncolni kezdett. Aztán a táncból színiiskola lett Szegeden, ahol *Both Béla* figyelt fel a tehetségére. Felvették a Színiakadémiára, 1943-ban kapott diplomát, és Szombathelyre került táncosnőként *Szalay Károly* magántársulatához. Később szubrett szerepre szerződött Győrbe, Sopronba, Pécsre, majd Szegedre. Itt játszott először drámai szerepet egy Gorkij-műben. Szegedről került 1951-ben a fővárosba. A rommá lett Vígszínház újjáépítésén a katonák mellett színészek, köztük Tábori Nóra is részt vett a munkában. Aztán a megújult épületben, a megalakult társulatban talált otthonra haláláig.

Nem szépségével hatott, inkább vonzó nőiségével, alkata alkalmassá tette egyszerű teremtések megjelenítésére éppen úgy, mint érdekes, előkelő dámák alakítására. Alázattal élte hivatását, azt tartotta, nincs kis szerep, hálás volt akármely rövid jelenetért. „Ha nem játszhatom el Júliát, eljátszom a dajkát,” –

mondta derűsen. Nagyszerű humorával, remek karikírozó tehetségével állandó szereplője lett a televízió vidám műsorainak. A Víg- és a Pesti Színházban játszott szerepeiből megannyi remek karakter maradt meg emlékezetünkben. *Pearce-né* a Pygmalionból, a Macska a forró bádogtetőn *Big mamá*-ja, a katartikus *Vinczéné* Sarkadi Oszlopos Simeonjából, J*ónásné* a Házmestersirató-ból, A padlásból *Mamóka,* a felújított, Mácsai-rendezte Macskajáték *Orbáné*-ja és számos kitűnő alakítás. Elfoglalt színész volt, előadások után hol a Rádióba hol a Televízióba sietett, leggyakrabban pedig a szinkronstúdióba, ahol felsorolhatatlan sok külföldi színésznek kölcsönözte jellegzetes, kissé rekedtes de szépen csengő hangját. Kétszer kapott Jászai Mari-díjat, Érdemes- és Kiváló Művész lett, a Pro Comedia-emlékdíj, az Ajtay Andor- meg a Ruttkay Éva-díj és a Kossuth-díj, a Köztársasági Elnöki Aranyérem meg a Hallhatatlanok Tártsaságának örökös tagsága egy színes, gazdag pálya méltó megbecsülését jelentik.

Csak egy tévéjátékomban (*Három dobás hat forint)* meg egy rádiójátékomban (*Vacsora kettes-ben)* szerepelt, de a színházban sokszor találkoztunk. Amikor az öltözőben az esti előadások után letörölte a sminket, s ha nem voltak diszpozíciói késői stúdió-felvételekre, ment haza kedvenceihez, mert mindig volt kutyája, macskája, amikor már az utolsó válását követően magányosan élt. De azt mondta, soha nem érzi a magányt, mert ott a társulat, az esténkénti játék, a közönség szeretete. Vagyis a színház, ami betöltötte egész életét.